

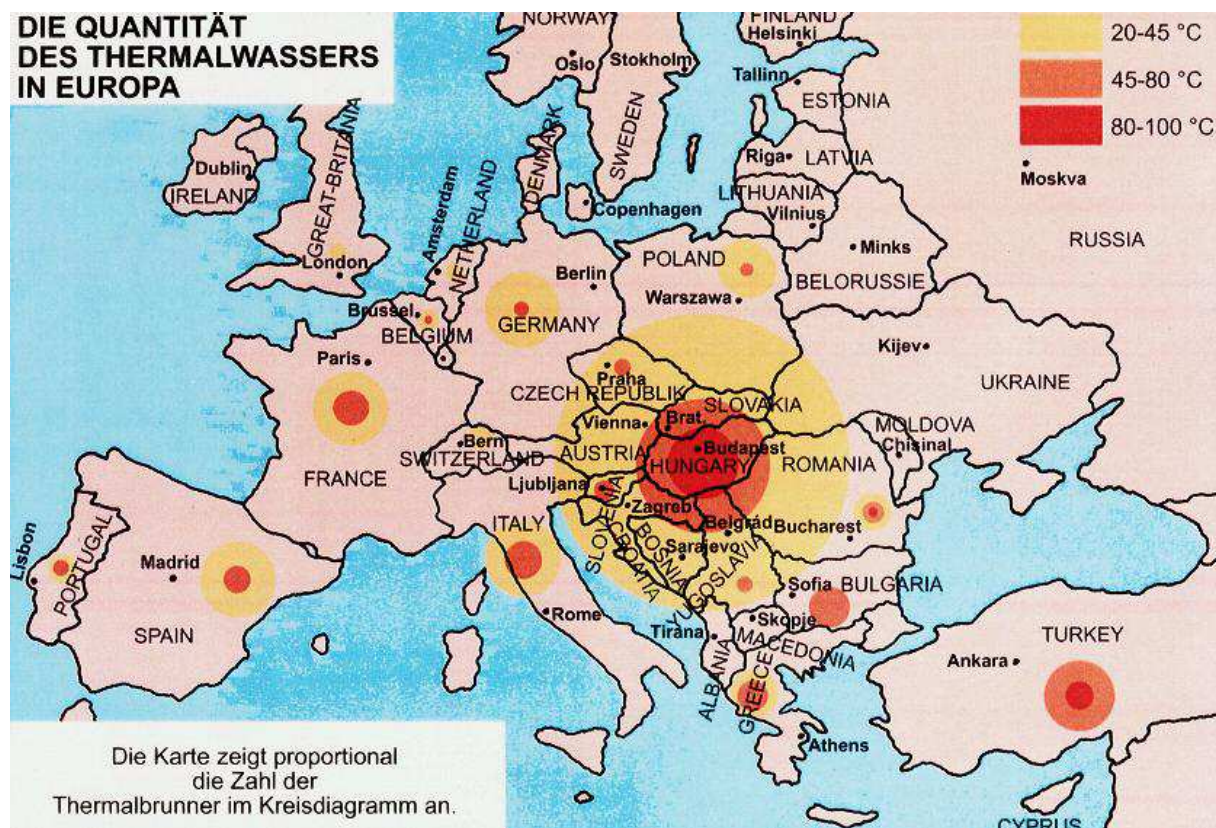
Térképek a Kárpát-medencéről

Leleteink tisztességes kiértékelése végett már jó ideje szorgalmazom, hogy tegyük egymás mellé őket! Tegyük egymás mellé a dunántúlt az alföldivel és az erdélyivel, az újkőkorit a rézkorival, azt meg a bronzkorival, és így tovább, mind a mai napig! Győződjünk meg a saját szemünkkel arról, hogy minek mihez van, és minek mihez nincs semmi köze! Nem kell ahhoz szakképzett „tudósnak” lenni, hogy az ember önálló véleményt alkosson, nyugodtan hihet mindenki a saját szemének, ha látja: ez a kettő ugyanaz, míg a másik kettő meg köszönő viszonyban sincs egymással. Minden épeszű megközelítés szerint az a rokon, ami hasonló, és az az idegen, ami nem hasonló. Történelmünk hivatalos kiforgatói ugyan jogot formálnak arra, hogy ilyen kérdésekben csakis ők foglalhassanak állást, de én úgy vélem, ezt a jogukat már régesrég eljátszották.

Nézzük ezúttal, hogy a mai (nemzetközi) tudományok szerint, mi minden indult ki a Kárpát-medencéből, és tegyük egymás mellé az ilyenekről közzétett térképeket!

Legelőször talán a geológiai adottságainkat kell szemügyre venni, hiszen az ember csak ott élhetett meg bármikor, ahol a környezet és a klíma megfelelő volt a számára. A Kárpát-medence az utóbbi évezredek során kétségtelenül ilyen volt, hiszen ezt a régészeti leletek tömkelege igazolja, bár a hivatalosok mégis majdnem a honfoglalásig lakhatatlannak, jóformán lakatlannak hirdetik ezt a területet. Természetesen alaptalanul.

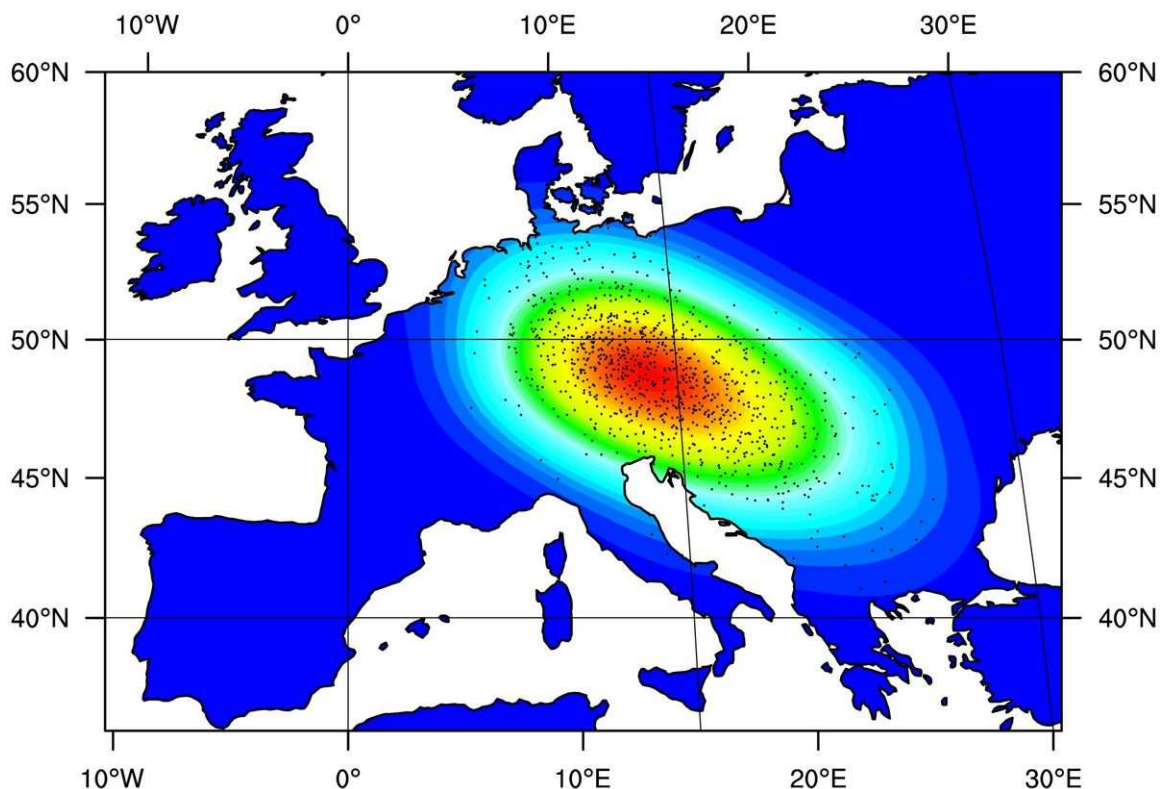
A jégkori ember is nyilván ott maradhatott életben, ahol erre adtak voltak a feltételek.

Amint láthatjuk, Európában a legjobb „padlófűtés” nálunk található! Az európai ember tehát a legnagyobb valószínűséggel itt élhette túl a hideg időket.

Nézzük ezután, hogy az élet egyéb körülményei hogyan alakultak az utolsó jégkorszak végétől?

Brit kutatók nemrégiben kiderítették, hogy a tejfogyasztás képessége is itt a Kárpát-medencében, a Vonaldíszes Kerámia Kultúra népénél alakult ki. Igaz, a közölt térkép kissé csalóka, hiszen a területet valamiért egy kissé maguk felé húzták. (Nézzük el nekik, hiszen mint tudjuk, minden szentnek maga felé hajlik a keze, másrészt pedig a későbbiekben ez a kultúra valóban el is jutott Belgiumig.)

"Komputeres szimulációs vizsgálatunk során a tejfogyasztási képesség és az állattenyésztés elterjedését vizsgáltuk. Arra a következtetésre jutottunk, hogy a laktáz-perzisztencia 7500 évvel ezelőtt az úgynevezett vonaldíszes kultúra népénél alakult ki." (Mark Thomas, University College London) A történettudomány ezt a népességet csak napjainkban kezdi megfelelően értékelni, mert ugyan a létezéséről már jó ideje tudott, de a korát egészen a közelmúltig rosszul becsülte meg. Domanovszky György: A kerámiaművészet kezdetei című könyvében például még ezt írta: „Hazánk nagyrészen az úgynevezett vonaldíszes kerámia kultúra terjedt el, amely azonban csak i.e. 3500 körül veszi kezdetét, így ezekkel külön nem foglalkozunk.” Most már világosan látjuk, hogy ez óriási tévedés volt, hiszen ez a kultúra Európa legősibb fejlett kultúrája volt. Ma már az is egyértelműen bizonyított, hogy itt, egy helyben kialakult, és a későbbiekben is fennmaradt (de természetesen továbbfejlődő) civilizációról van szó. Hivatalosaink máig sem szívesen beszélnek erről, és ha mégis megteszik, semmi pénzért el nem hallgatnák, hogy ezek az őslakók minden tudományukat bizonyos déli bevándorlóktól vették át – legalábbis szerintük. Természetesen ez sem igaz, hiszen ezek a bevándorlók mind a házépítés, mind a földművelés, mind pedig a kerámiakészítés területén sokkal primitívebb dolgokat alkottak, de még a tejet sem voltak képesek elfogyasztani, mert genetikailag alkalmatlanok voltak rá. Itt tehát még mindig a fark csóválja a kutyát, és ezúttal is a „mi mindig mindent másoktól vettünk át” hamis – de mindannyiunk számára ismerős - elve érvényesül.

Láthatjuk ugyanakkor, hogy az állattenyésztés egyik legfontosabb fejezete, a szarvasmarha házasítása valóban az itt élő népeiséghez köthető, ahogy azt már például László Gyula is

feltételezte korábban. Na de mi a helyzet a földműveléssel? Annak elterjedése még az állattenyésztésnél is nagyobb jelentőségű, hiszen az úgynevezett „újkőkori forradalmat”, az újkőkori „népességrobbanást” elsősorban a kellő mennyiségben előállított gabona tette lehetővé. Az őskorban ugyanis, a gyűjtögetésből és a vadászatból élő ősemberek népsűrűsége nagyságrendekkel alacsonyabb volt a mainál, és pl. egy Kárpát-medencényi területen mindössze 20-25 000 ember tudott csak megélni. Ez nem vicc, hanem tudományosan bizonyított tény, és ma sincs ez másképp azokon a területeken, ahol az emberek még ma is így élnek. (Éppen a finnugristák által velünk rokonítani kívánt tajgalakóknál például.) Nézzünk meg egy történelmi atlaszt, miképpen terjedt el a földművelés Európában?

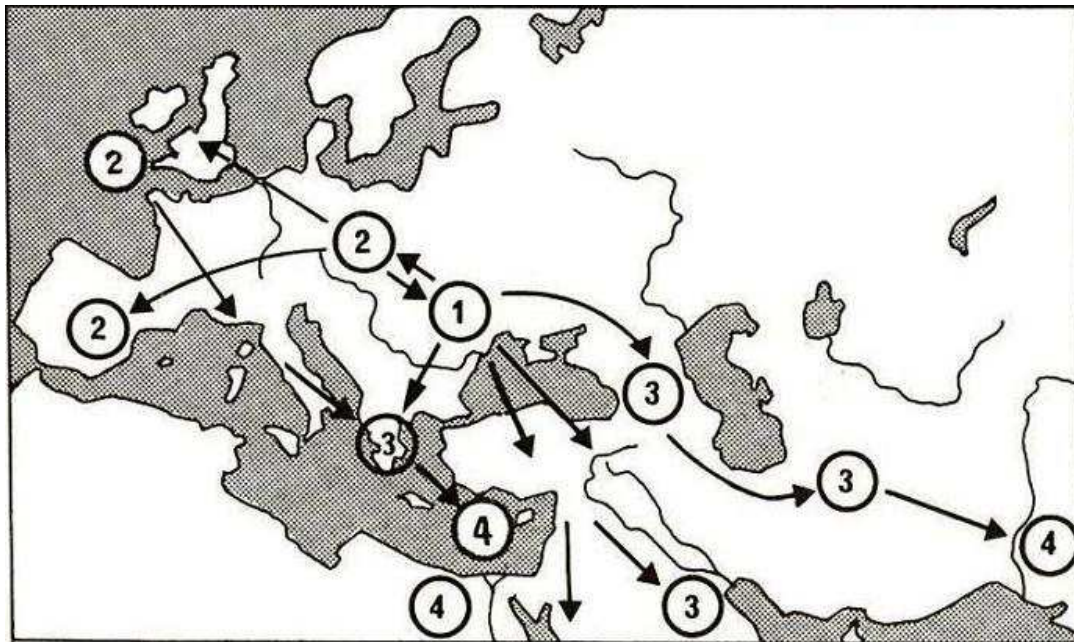
Mit ad Isten, már megint azt látjuk, hogy a Kárpát-medencének ebben is központi szerepe volt! A földművelés eszerint még ugyan délről jött ide, de aztán innen terjedt tovább minden irányba. Ehhez a széles sávban felénk áramló földműveléshez azonban megintcsak szükséges néhány megjegyzést hozzáfűzni. Mint már említettem, ezek a bevándorlók határozottan „egyszerűbbek” voltak az itt lakóknál, másrészt pedig a korrigált, pontosított időrend miatt egyszerűen lekéstek arról, hogy átadói lehessenek azoknak a tudományoknak, amelyeket hivatalosan maig nekik tulajdonítanak. Az már csak a hab a tortán, hogy a Balkán magas hegyei között elképzelhetetlen ez a széles sávú áramlat. Arató István: Termékeny félhold? című írása óta pedig azt is meg kell kérdőjeleznünk, hogy a földművelés valóban az arra legkevésbé alkalmas, száraz, félsivatagos területeken alakult ki először, ahogy azt maig állítják egyesek. Sokkal logikusabb, hogy inkább az esővel bőven megáldott, termékeny talajú, mérsékelt éghajlatú területeken kezdődött, amelybe éppen a Kárpát-medence is beletartozik. Menjünk aztán tovább az időben, és nézzük meg, mi történt később?!

Régészeti leleteink szerint ugyanis az élet nem állt meg az újkőkor és a rézkor után, sőt, a későbbiekben a Kárpát-medence egyre inkább Európa vezető régiója lett. Ezért is írhatta Mario

Alinei (Barfieldre hivatkozva) Ősi kapocs című könyvében, hogy „...ebben az időszakban (azaz a bronzkorban) a Kárpát-medence Európa ipari központjává válik”.

Valóban így volt. A hazai bronzlelet számosabb, mint az összes máshol megtalált bronzkincs Európában. Hogy mi erről miért nem tudunk, és hogy ezeket a leleteket miért nem láthatjuk, arra talán már nem is szükséges válaszolni.

Most a lényeg csak az, hogy a nyugati kutatók szerint a bronzkori bronztárgyak nagyrésze megintcsak a Kárpát-medencéből jutott el ide is, oda is, amint azt az alábbi térkép igazolja. (Dayton térképe Kr.e. 3000-tól a kárpát-medencei bronz elterjedéséről.)

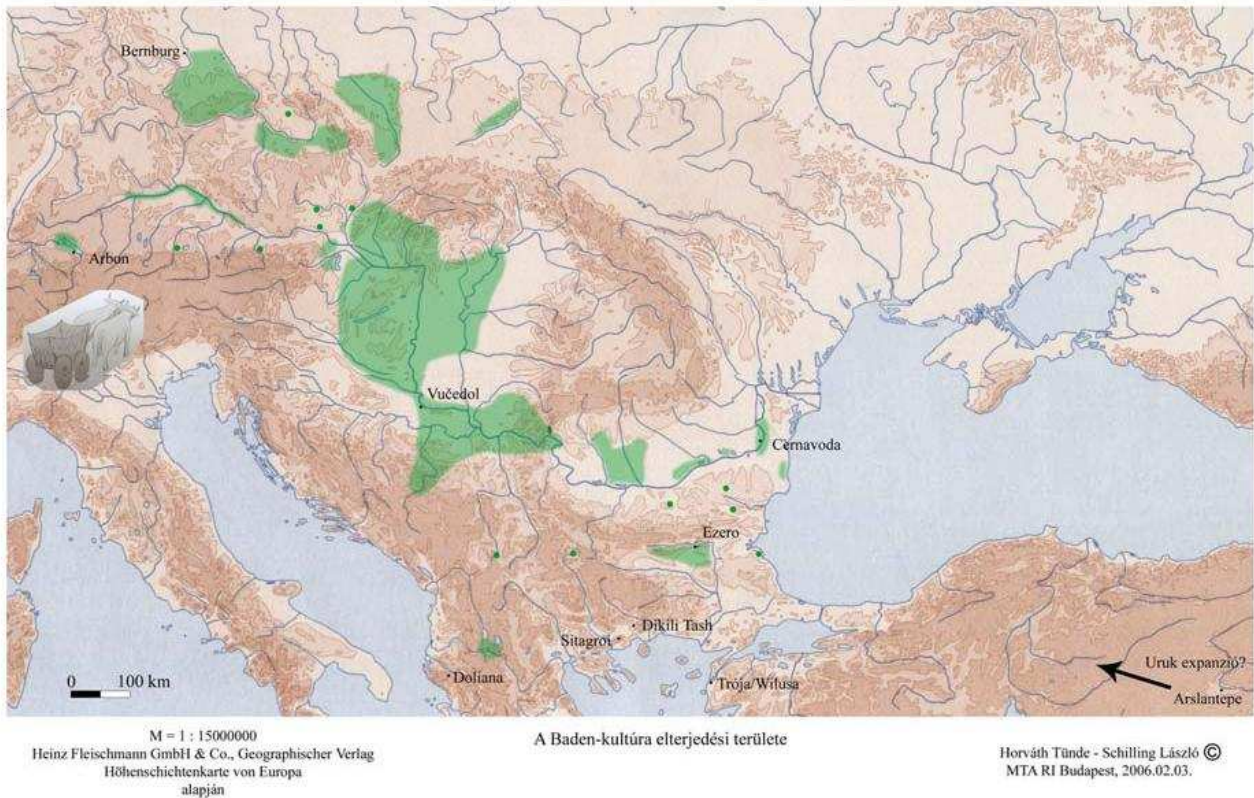

Hasonló következtetésekre jutott az olasz Michelangelo Naddeo is, aki az ősi, főleg bronzkori díszítő motívumok elterjedését vizsgálta. Ő a magyarokat egyértelműen a Kárpát-medencéből származtatja, az alábbi térképen pedig a jellegzetes bronzkori dísztárgyak őshazáját mutatja be:

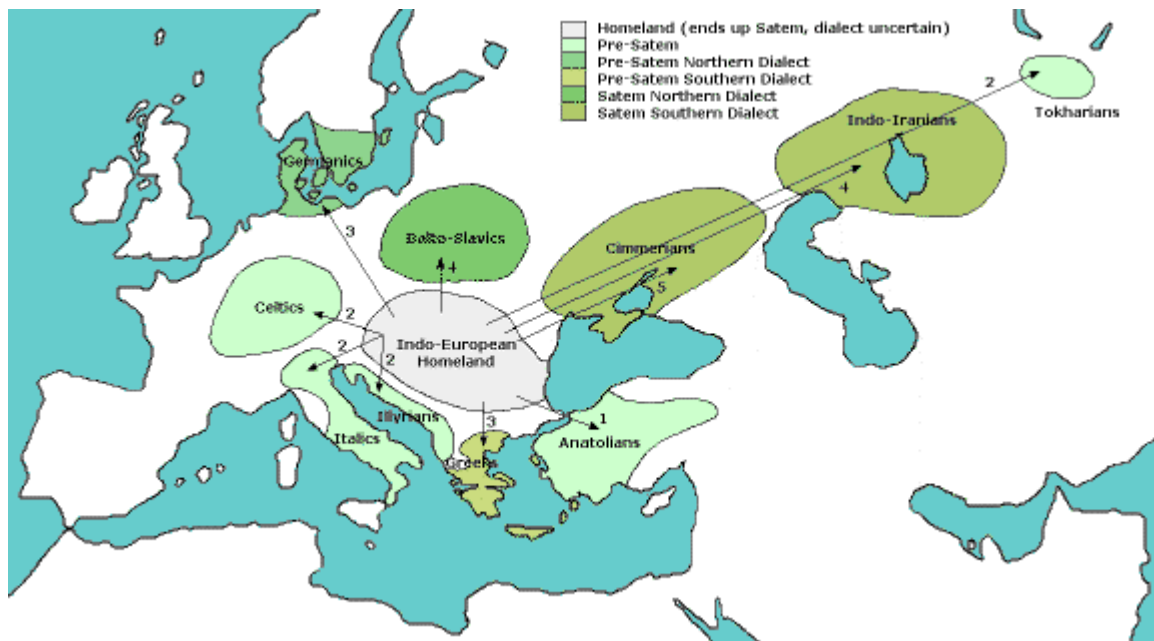

Érdekes összevetni ezzel a térképpel a Pécel kultúra elterjedési területét, amit ugyan hivatalosan máig Badennek neveznek, de már rég tudjuk, hogy alaptalanul. Ez is itt keletkezett, itt volt a

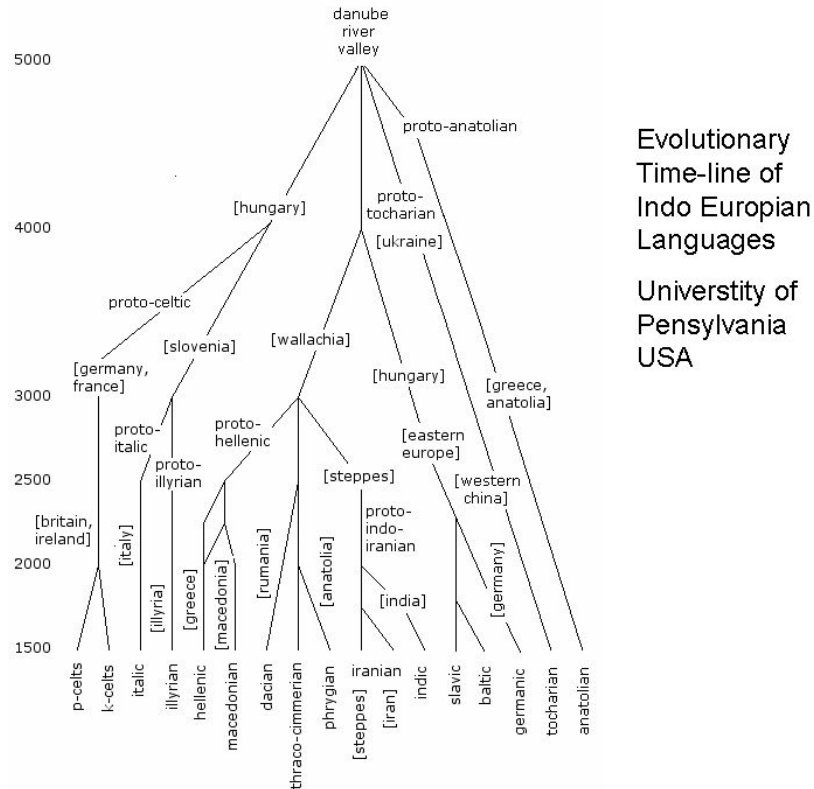
központja, és innen terjedt tovább minden irányba. Külön érdekesség, hogy a Budakalászon megtalált kocsimodellt a térkép készítői Észak-Olaszország területére helyezték át. Vajon miért?

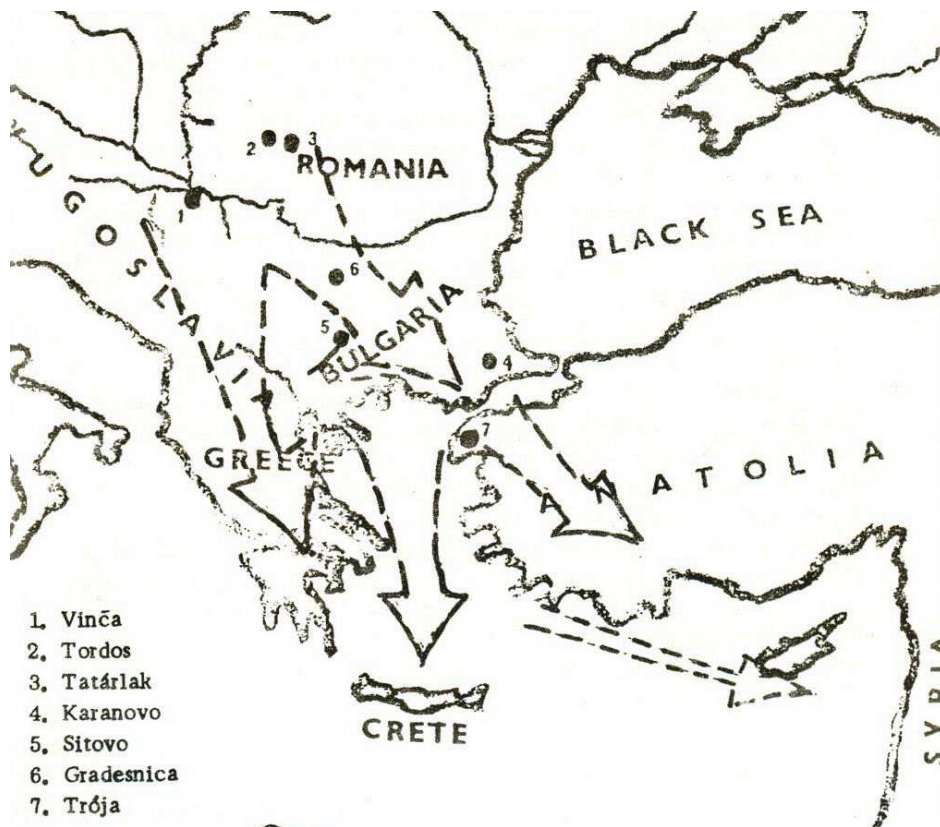
Meg kell vizsgálnunk ezek után azt is, hogy az európai nyelvek elterjedése miként történhetett, hiszen ha a népesség és a kultúra központi forrása a Kárpát-medence volt, akkor a nyelvvel sem lehetett ez másképp. Dr. C. George BOERre: *The Evolution of the Indo-European Languages* című írásának melléklete az alábbi térkép. Eltekintve attól, hogy magyarokról itt nem beszél, tökéletesen igazolja az előbbi feltevést. Itt olvasható: <http://webspace.ship.edu/cgboer/indoeuropean.html>

Ugyanebben a cikkben találkozhatunk az alábbi nyelvcsaládfa elképzeléssel is:

Ha már a nyelvénél tartunk, érdemes egy kicsit az írással is foglalkoznunk. Grandpierre Attila: A székelyek eredete c. könyvében láthatjuk Todorovic „iránytérképét” „az Öreg Európa írásának elterjedéséről, i.e. 5 500-tól.”

Amint láthatjuk, korrekt hozzáállás esetén a magyar nyelvet nem lehet figyelmen kívül hagyni még az „indoeurópai” nyelvek fejlődésének vizsgálatakor sem, hiszen a „Duna völgye”, a Kárpát-medence, illetve az itt lakó népesség mind az újkőkorban, mind a réz és a bronzkorban, de még a későbbi korokban is meghatározó, központi szerepet játszott Európában. Ezért van az, hogy legfontosabb szavainkat rendre megtaláljuk az európai nyelvekben, függetlenül attól, hogy azokat a nyelvészek utólag miféle csoportokba sorolták. Hogy ezúttal csak két-három példát említsünk, ilyen például föld, a víz és a ház szavunk, őstelepes földműveseink jellemző szavai. (Feld, field, world, vas, vesi, veiz, haus, house, hus, casa, stb.)

Az itt élő népesség nem halt ki a későbbiekben sem, és mint már többször tisztáztuk, megérte a honfoglalást is. Ennek egyértelmű bizonyítéka, hogy a X. századi temetőkben tízszer annyi az őslakos, mint a honfoglaló. Az is tisztázódott már László Gyula idején, hogy ezek nem lehettek se szlávok, se germánok, se mások, hiszen a használati tárgyaik, (például a halántékkarika,) temetkezési szokásaik, (csontvázas-koporsós, - ellentétben pl. a medencén kívüli, valódi szlávokkal, akik meg hamvasztották a halottaikat,) alapvetően különböznek azokétól. Ezek bizony magyarok voltak, magyarul beszéltek, és azt csak a Jóisten tudja, hogy mióta.

Tóth Imre, 2012. január 15.